

Κι' αυτόν τὸν Γουναράκη
δὲν βροῦνουν... τραλαλό...
κότσο, κοιτάζω,
ποῦ πάς γυιό γυιό.

Σταμάτα καὶ μὴν τρέχεις... τραγῆματα καινοβία,
κι' ἴλοι' σκοποῦν γιὰτὶ,
κι' ὁ Πάλλης δίος φούρα
τὸν Ρόμ' ἀναί γιει.

Τὸν ἀναί γιων καὶ φίλοι
μὲ λαχάρα σὴν ψυχῆ,
τρέχουν καὶ τὸ Ράλλ' οἱ σπύλοι
μὲς σὴν ἴωση ταραχῆ.

Ψάχνουν μὲ τὴν μυροδιά
τὰ γὰ βροῦνε τοὺς χαϊμένους,
κι' ἡ Ρωμαϊκὴ καρδιά
πάλι τοὺς παλινοὺς τοῦ γένους.

Ρωμηοσύνη μου, τραγοῦδα
τέσσα κρία, ποῦ σημαίνει,
καὶ κοιμοῦ σὰν πεταλοῦδα
'σι' ἄσπρα ῥόδα κοιμισμένη.

Ὁ τῆς θαλάσσης Ποσειδῶν,
παρακαλῶ σε πρηνηδόν,
κι' ἂν πουθενά τὸν Ρόμα θῆς
'πὲς του γὰ μὴ μὲς σπύνη.
κι' ὁ Βασιλεὺς μετὰ σπουδῆς
ἀπ' τὸ Ταῦτ' σφάνει.

κι' ἀπὸ τῆς βία τῆς πολλῆς κι' ἀπὸ τῆς γρηγοράδας
τοβασσε ταῦτοῦνητο κι' ἔληξ' ποδαράδα.

Μέσ' ἀπὸ τὴν Δε-τέλεια τὸν φέρουν καὶ τὰ βράδια,
λάμπουν' σὸν ἤλιο τὰ βουνά, λάμπουν καὶ τὰ λαγκάδια,
μὰ λάμπουνε καὶ μερικὸι
πανόραχοι Κορδοῦκοι,
ποῦχουν ἰσήμερο τὰ πολλὰ, τῆς γλώσσας τῆς μεγάλας,
ποῦ κόβουνε σὰν πάλιας.

Καθεὶς βαστῆ τὴν μύτη του καὶ δὲν τὴν οἶνει' χάμω,
καὶ κάθε κῆμα ποτρεχεται γὰ ἔαπλωθῆ' σὴν ἄμμο
μὲ τοὺς λουσοὺς του τοὺς ἀφροὺς φωνάει περισσώταρο:
ἀπ' ἄρη σ' ἄρη χαλασμός... δὲν βροῦνεται τὸ κότσο.

«Καὶ οἱ δύο τραγοῦδοῦν ὁμοῦ
στίχους γνωστοὺς τοῦ Σολωμοῦ.»

Θάλασσα, πότε θὰ τὸν δῶ τὸν Πρόεδρο τὸν Ρόμα;
τόσας ἡμέρας' πέρασαν καὶ δὲν τὸν εἶδ' ἀνέμα.
Φέρε τον τέλος, φέρε τον... ὁ Πάλλης τέσσα λέει,
καὶ πᾶνει' λίγη θάλασσα καὶ τὴν φιλεῖ καὶ κλαίει.

Μὰ δὲν εἰστέρει ὄστυχοῦς οὐκ φιλεῖ τὸ κῆμα,
ποῦ τόρα τὸν ἴσθιον
ἐκεῖ κατὰ τὸ Σούθιον
πᾶει τὸν Ρόμα πρῆμα.

Τοῦ Γουναράκη στρέψιμο
καὶ σὴν Πεντέλη κροῦψιμο.

Τὸ κότσο ξεγάνεται
κι' ὁ Γουναράκης χάνεται.

Κι' αὐτὸς τὸν κόσμο συγκαίει,
καὶ σισυμμένος κροῦβεται
μὲ' στῆς Πεντέλης τὴν Μορῆ,
ποῦ τὸ παῖρι τριβεται.